

Atmodinātā dvēsele

Stāv pilsēta jūras krastā
skaista un tīra, ziedos vīta,
bet dažkārt dzird ļaudis sakām –
tai dvēseles neesot, kaut skaista un cēla tā.
Tādēļ tie braucot gan tuvu, gan tālu
līksmot, dziedāt un diet kaut kur,
kur dvēseli pilsētās sajust tie varot,
kur prieka kauss plūstot un putojot dāsni,
sniedz veldzi un spēku tiem dzīvot un smiet.
Ak, nabaga ļaudis, tie nezina vēsti,
ko zināja tie, kuru šodien vairs nav.
Šīs pilsētas dvēsele – bezgala krāšņa,
nav vārdu, kas spētu aprakstīt to,
bet – nejūt to ļaudis, tā modusies nav.
Tā skumja dus klupusi dzintara krastā,
ziedu vainadziņš melniem putekļiem klāts,
un elpa tai smaga un grūta,
šķiet - acīs mirdz rasota asaru lāse.
Pēc laika tā modīsies, ļaudis pārsteigti būs,
cik pilsēta senā īpaša kļūs,
kad sajūtīs, ieraudzīs dvēseli brīnišķo.
Tie redzēs daiļavu gaišzilās drānās,

balti putainām zīda piedurknēm,
ar kroni no saulaina dzintara akmens,
pie krūtīm tai vizuļos sidraba sakta,
un spēku izstaros mirdzošas rudzpuķu acis.
Tad tautas te plūdīs no malu malām,
lai skatītu modušos skaistuli cēlo.
Tie redzēs te kuģus peldam pa upi
ar dīvainiem mastiem un it kā bez formas,
te nebūs ne dvakas, ne smārda,
bet rosība tāda kā stropā pie bitēm,
un ļaudis ar gaišām un priecīgām sejām.
Te būšot kāds neparasts templis,
kur modusies daiļava mīt,
kur garu un miesu dziedināt
un prāta apgaismību gūt lieliem un maziem.
Tas mirdzēs tālu un spoži,
būs zināms pat aizjūras zemēs.
Tad dvēsele - daiļava līksmos un dies,
nekad neviens to vairs nepiesmies.
To mīlēs, cienīs un slavinās,
un šaipuses ļaudis kopā ar viņu
būs visi kā viens un tiem nesāpēs vairs.